

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ...

Επικήδειος για τον θάνατο του Πάνου Μεταξά

Αγαπητέ μας Πάνο,

Συγκλονισμένοι από την είδηση του θανάτου σου συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα οι συγγενείς και φίλοι σου, όλοι οι άνθρωποι που σε αγάπησαν, για να σε αποχαιρετήσουμε και να σε συνοδεύσουμε στην τελευταία κατοικία σου. Οι χιλιάδες των φοιτητών που εδίδαξες, οι εκατοντάδες των γιατρών που εκπαιδεύθηκαν κοντά σου, αλλά και όλοι οι συνεργάτες σου θρηνούν για τον θάνατό σου.

Αν και γνωρίζαμε την τραγική περιπέτειά σου και τον αγώνα σου με την επάρατη νόσο τα τελευταία τρία χρόνια, όμως δεν στάθηκε δυνατό να συνηθίσουμε στην ιδέα του θανάτου σου. Είχαμε την κρυφή ελπίδα πως κάτι καινούριο θα εμφανιζόταν στον ιατρικό ορίζοντα που θα ανέτρεπε τη μοιραία εξέλιξη της παθήσεώς σου.

Γέννημα και θρέμμα της Θεσσαλονίκης, πέτυχες στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή και πήρες το πτυχίο της Ιατρικής από το Αριστοτέλειο και στη συνέχεια την ειδικότητα της Παθολογίας κοντά στον πεφωτισμένο δάσκαλο των περισσότερων από εμάς, αείμνηστο καθηγητή Δημήτρη Βαλτή. Συμπλήρωσες την εκπαίδευσή σου στη Μεγάλη Βρετανία και εκλέχθηκες καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, ενώ συγχρόνως ανέλαβες τη διεύθυνση της Β' Παθολογικής Κλινικής, που στεγάσθηκε στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο. Μία κλινική που οργάνωσες υπό αντίξοες συνθήκες πάνω σε ευρωπαϊκά πρότυπα.

Εργάστηκες άοκνα για περισσότερο από 35 χρόνια μαζί με τους άξιους συνεργάτες σου και πρόσφερες απλόχερα και χωρίς ιδιοτέλεια τις ιατρικές υπηρεσίες σου στην κοινωνία της Θεσσαλονίκης αλλά και της Μακεδονίας και της Ελλάδος γενικότερα. Έφυγες ικανοποιημένος διότι είδες τους συνεργάτες σου να προοδεύουν και να συνεχίζουν το έργο σου πάνω στις ίδιες αρχές και πρότυπα που εσύ καθιέρωσες, αλλά και διότι ένας σημαντικός αριθμός από αυτούς εκλέχθηκαν καθηγητές της Ιατρικής Σχολής στο Πανεπιστήμιό μας. Γι' αυτό, ύστερα από όλα αυτά που ανέφερα, δεν διστάζω να σε κατατάξω ανάμεσα στα φωτεινά μυαλά της εποχής μας και τους μεγάλους της Ιατρικής Σχολής μας.

Ευχαριστώ τον Θεό, που μου έδωσε την ευκαιρία να αναπτύξω και να διατηρήσω ανέφελη για περισσότερα από 50 χρόνια μια φιλία από τα μαθητικά χρόνια μας στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή, κατά τη διάρκεια των οποίων γευθήκαμε, ζώντας για 5 χρόνια στο ίδιο θρανίο, τις χαρές και τις πίκρες της φοιτητικής ζωής μας. Ευχαριστώ τον Θεό, που μου έδωσε την ευκαιρία να ζήσω κοντά σου τις τελευταίες ημέρες της ζωής σου και να θαυμάσω το κουράγιο, το θάρρος και τη θυμοσοφία, με την οποία αντιμετώπιζες τον επερχόμενο θάνατο. Η Θεσσαλονίκη φτώχυνε με την απώλειά σου. Φτώχυνε η ιατρική οικογένειά της. Φτώχυνε η οικογένεια των υποδειγματικών και αφοσιωμένων στο καθήκον γιατρών της χώρας μας. Η γυναίκα σου, Λούλα, έχασε έναν εξαιρετο σύζυγο. Τα παιδιά σου, Ζωή, Άρης και Μανώλης, έχασαν έναν στοργικό πατέρα και τα τρία αδέρφια σου, Σάκης, Αντώνης και Γιούλα, που ήρθε από το Λος Άντζελες, για να σε αποχαιρετήσει, έχασαν έναν αφοσιωμένο αδελφό. Όλοι εμείς οι άλλοι χάσαμε έναν σπάνιο συνάδελφο, έναν λαμπρό φίλο και οι συνεργάτες και οι μαθητές σου έναν πεφωτισμένο δάσκαλο. Το ιατρικό έργο σου, η προσφορά σου στο κοινωνικό σύνολο και χιλιάδες άρρωστοι, που αντιμετώπισες και θεραπείες, θα διατηρήσουν μαζί με τους συνεργάτες και τους φίλους σου ζωντανή τη μνήμη σου στο πέρασμα του χρόνου.

Ας είναι ελαφρό το χώμα της Θεσσαλονίκης που θα σε σκεπάσει.

Παναγιώτης Συμεωνίδης